

Hauk Larsen Wahl &
Morten Stødle

DRØMMEN OM VEST - INDIA

Unggutter på
langseilas før
GPS'ens tid

Hauk Larsen Wahl &
Morten Stødle

**DRØMMEN
OM
VEST
—
INDIA**

**Unggutter på
langseilas før
GPS'ens tid**

Innhold

Forord 8

Innledning 10

Våt drøm 12

Tjømebåen 17

Forberedelser til avreise 18

D-dagen 22. september 1983 20

Knivkamp på Berby 22

Glade dager med konsulen i Lisboa 24

Kaster loss, setter kursen 234 grader vest 31

Dramatikk på Porto Santo 38

Flammer på Madeira 43

Nære på ved Savage Islands 54

Dåp på Kanariøyene 57

Plattlens og VHF-sjakk i passaten 64

Fotballkamp, Gruk og Baker Hansen på Kapp Verde 68

Krysser Atlanteren med kart, kompass, sekstant og donkey's itch 76

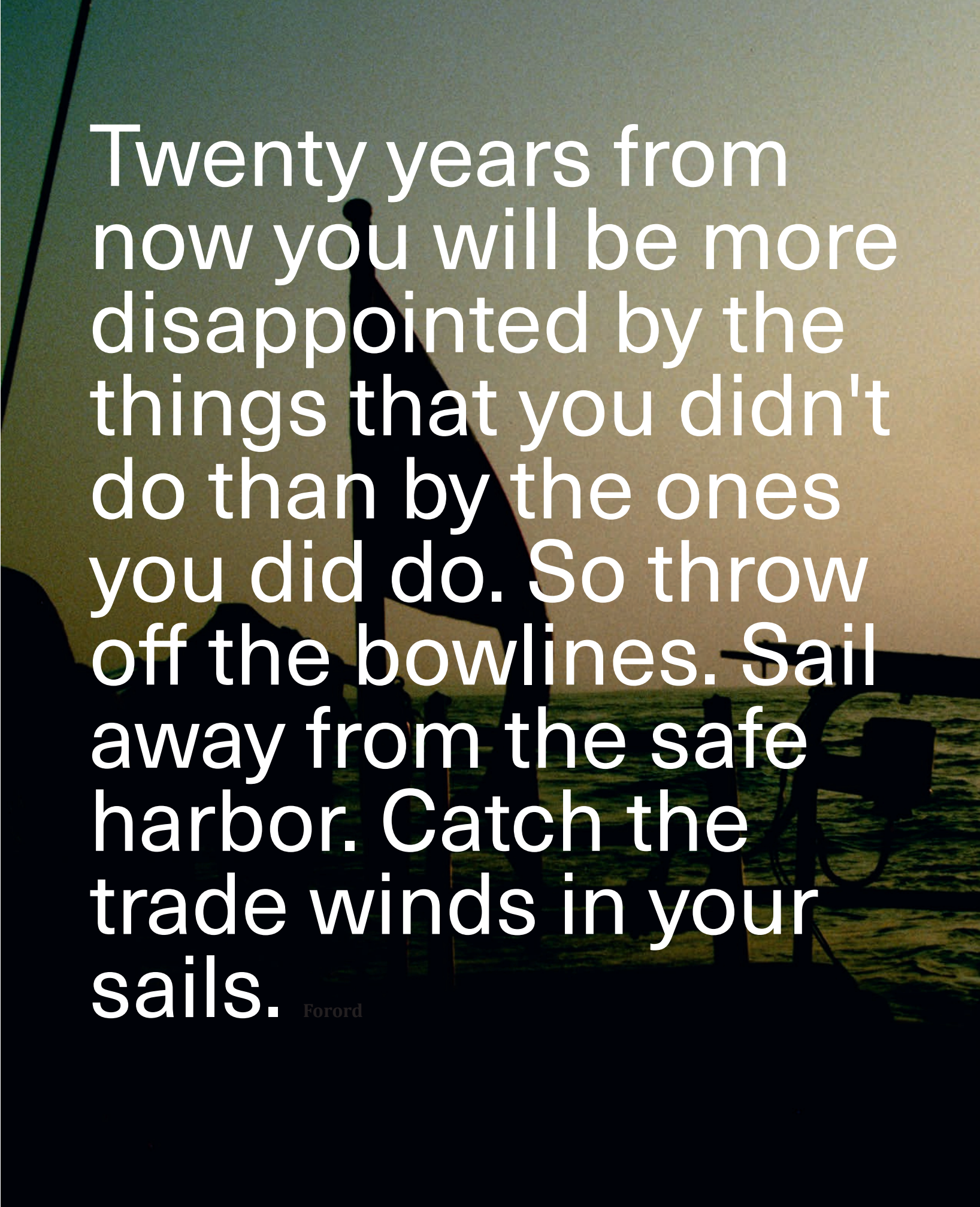
Julefeiring på Barbados 85

Bequia – på reia i Admiralty Bay	92
Jakter på Jagger på Mustique	96
Sjangen mønstrer på – cruising i Grenadinene	102
Morten mister nesten beinet på Martinique	110
Mangrover og jungel	113
Ingen jomfruer i Virgin Islands	116
Vindstille i Bermuda triangelet	122
Knekkebrød for cash på Bermuda	126
Vi krysser Atlanteren for annen gang	130
Stormen	134
Den Engelske Kanal i tåke	140
Sandbanke i Mandal	141
Full sirkel – Jeanette VI returner til Sandefjord	142
Oversiktskart og illustrasjoner	144
Takk til bidragsyterne	148
<i>Etterord</i>	150

A photograph of a person swimming in the ocean. The water is a vibrant blue, and the sky is a clear, deep blue. In the distance, there are white waves breaking on the horizon. The person is in the center of the frame, with only their head and shoulders visible above the water. The foreground shows white foam from waves washing onto a sandy beach.

Til våre barn
Alexander og Cecilie
Mattis og Sander

A photograph of a sailboat on the water, silhouetted against a bright, hazy sky. The boat's mast and sails are visible, and the water shows some ripples. The overall mood is contemplative and inspirational.

Twenty years from
now you will be more
disappointed by the
things that you didn't
do than by the ones
you did do. So throw
off the bowlines. Sail
away from the safe
harbor. Catch the
trade winds in your
sails.

Forord

The image features a silhouette of a life preserver and a vertical pole against a sunset background over the ocean. The life preserver is in the foreground, and the pole is to its right. The background shows the ocean and a bright sunset sky. The text "Explore. Dream. Discover." is overlaid in white, and "MARK TWAIN" is below it in white capital letters.

Explore.
Dream.
Discover.

MARK TWAIN

Forord

AV PETTER LARSEN

Sommeren 1983 ble fire relativt uerfarne, men modige og optimistiske gutter fra Oslo og Bærum enige om å seile til de Karibiske øyer. De hadde mye pågangsmot, men ingen båt og lite penger, så da var vel det umulig å få til?

Selv hadde jeg fått min første båt, en 15 fots liten 'Killing' som 15 åring, og Hauk var på samme alder da han og søsteren Linn fikk det samme. Liksom meg dro han på seilturer med en kamerat fra Tjøme i dette skallet av en båt der de manglet både hjelpemotor og toalett, sov på teak-dørken og var borte i ukevis uten å la høre fra seg fordi postkortene fra Smøgen og Kragerø først kom frem etter at de var hjemme igjen.

At de nesten hadde gått ned i sønna kuling etter tvilsom navigering ved Rakkeboene virket mindre dramatisk da jeg hørte om det etterpå enn om Redningsselskapet hadde ringt.

Hauk, Morten, Erling og Arne var så vidt myndige da de lanserte planen om langseilas over Atlanteren; så hva tenker og føler en far stilt overfor slike planer?

Jeg hadde selv alltid drømt om å gjøre den turen, og hadde få unnskyldninger for ikke å ha gjort det. Så min første tanke var nok stolthet over at min sønn og hans venner ville våge seg ut på et slikt eventyr. Min neste tanke var selvfølgelig en viss bekymring. Uten selv å ha seilt over havet visste jeg jo en god del fra de

mange historiene jeg hadde lest, som Carl Emil Pettersens medrivende reise-skildringer. Jeg mente at det farligste på en slik seiltur ikke ville oppleves lengst borte hjemmefra, men i Nordsjøen og over Biscaya, særlig om en av høst-stormene traff dem når de kom dit i oktober måned.

Da de først greide å få leid en 'passende' båt og ordnet transport av den til Portugal for å starte der, var jeg mindre bekymret enn jeg hadde vært de sommerukene da guttene seilte Killing langs kysten i Skagerak.

I dag kommuniserer vi med hele verden via mobiltelefon eller e-post og vi glemmer lett at i 1983/84 brukte man

fortsatt brev-veksling og postkort (som tok ukevis) og å ringe hjem var ikke noe langveis-seilerne ville ofre en dollar på.

Så lite visste vi her hjemme om både de herlige solrike og varme maks-seildagene i Karibien eller de kalde, våte og farlige mai-dagene de opplevde i Nord-Atlanteren.

Det var lykkelige foreldre som ønsket guttene tilbake til norskekysten en mai-dag i 1984 etter 8 måneder på havet. I retrospekt må man vel innrømme at man ikke hadde tatt helt inn over seg hvor risikabelt prosjektet egentlig viste seg å være. At de fire vokste seg fra gutter til menn på de månedene er likevel hevet over tvil.

HAUK 3 år seiler på
Tjøme sommeren 1966

MORTEN 5 år
fisker i Sandefjord
sommeren 1968

ARNE 6 år på seilbåt
sommeren 1971
i Ny Hellesund

ERLING 12 år speider utover
havet sommeren 1975

Innledning

Denne boken har modnet seg gjennom snart 40 år siden vår seiltur til Vest-India i 1983-84. Vi var fire ungdommer; Hauk Larsen Wahl, Morten Stødle, Erling Kagge og Arne Saugstad på starten av livet som hver for oss drømte om å oppleve noe spesielt før universitetsstudier, jobb og livets alvor startet.

Vi reiste ut med tre speilreflekskameraer, to tomme dagbøker og Det Nye Testamentet, men mest av alt med et ungdommelig pågangsmot. Noen med KNS blazer og slips, andre med lappete olabukser og strikkegenser.

Vi hadde hver på vår måte fått et forhold til sjøen introdusert gjennom våre foreldre; Petter Larsen og Anne-Lise Wahl; Trygve og Unni Stødle; Stein Kagge og Aase Gjerdrum; og Arne og Joy Saugstad.

Respekten for våre foreldre som støttet oss med positivitet og klokskap før og under turen har gjennom årene kommet i et nytt lys når vi selv har stiftet familie og neste generasjon har et ønske om å realisere sine egne drømmer. Det er så altfor lett å komme med formaninger og problematisere viktige beslutninger i livet på vegne av den yngre generasjon.

Minnene som blir oppfrisket gjennom dagbøkene og alle bildene har pirret hukommelsen til å få frem ytterligere opplevelser fra en spesiell tur. Dette har gjort at boken har blitt til en reise i sinnet til to ungdommer fra den gang opplevelsene faktisk skjedde.

Vi ønsker å gi et innblikk i hvordan man kan håndtere utfordringer uten å planlegge alle detaljer, og hvordan eventyrlyst, entusiasme og tilfeldigheter er med på å forme både nåtiden og fremtiden.

Boken er også en oppfordring til å ta sjanser i livet og tøye grensene. Det gir mulighet til utvikling og øker sannsynligheten for å få med seg de store opplevelsene. Årene går så rasende fort hvis man ikke har noen intense nøkkelkapitler i livet som vi hadde i 1983-84, men bare velger den 'trygge vei' som ofte forventes av både familie og samfunn.

Dette har vært hoveddrivkraften bak å skrive boken om dagbøkene.

*Hauk og Morten
Houston & Hosle
August 2022*

Våt drøm

Fra Hauks dagbok:

Drømmen om å seile sin egen båt fra Norge til Vestindia og tilbake hadde jeg hatt lenge, og ble først til mer håndfaste planer da Thor Bendik Weider og jeg jobbet jorden rundt som dekksgutter på Wilhelmsen-skipene Toyama og Barber Taif i 1981.

Vi kladdet utstyrslistene, funderte på mannskap, tenkte på båtskaffelse, finansiering, sjøsyke, palmer, surfing, sydlandske havfruer, calypso og korallrev.

Jeg slukte Lange-Nielsen boken 'Ormen Stutte dit peppern gror' på noen vinteretter i 1982 og begynte virkelig å få appetitt på dette eventyret.

Prosjektet opplevde sporadiske dvaleperioder utover sommeren og høsten 1982, og så ved juletider trakk Thor Bendik seg til fordel for økonomistudier i USA.

Jeg tok kontakt med min ski- og seilevenn Erling Kagge våren 1983 for å høre om han var interessert i å bli med på en langtur, og det var han.

Av tidligere erfaring på sjøen hadde vi som 16-åringer i 1979 seilt familien's 17-fots Killing 'Sexy' fra Tjøme til Strøms-tad, og videre til Smøgen og tilbake på et

3-ukers tokt. Med kun seil, padleårer og fargerike pannebånd klarte vi å komme oss inn og ut av mange havner på svenskekysten, der våre ambisjoner om sommerromanser med blonde flickor møtte en brutal realitet i konkurranse med festene som ble holdt ombord i 40-fots motorbåter med lugarer, stereo og isbiter i Gin Tonic'en. Det betød at vår optimistiske kolleksjon av Durex kondomer samlet støv den sommeren.

Erling hadde som barn tilbrakt flere sommerferier med to eldre brødre og foreldrene stuert ombord i en liten Hurley 22 seilbåt, og noen år senere var familiens båt Kaptein Fritz kanskje den som fraktet mest vin og brennevin per fot mellom Kiel og Oslo i juli måned.

Jeg var heldig som ble tidlig eksponert for seiling fra jeg fikk en Optimist-jolle som 6-åring, deretter Flipper-jolle, Killing og et par kalde somre i en Maxi 95.

Min far og bestefar var begge dyktige seilere på høyt nivå i regattaer i Skandinavia, med alt fra Finnjolle, B-11, Killing og Draker, til IOD, 5.5meter og 22kvm Spissgatter. Noen år senere seilte min far regatta med Yngling med min mor og en venn som mannskap. Så det var vel ikke overraskende at jeg også ble tiltrukket av å være på sjøen.

UTSLITT Ormen Stutte bok som er lest utallige ganger de siste 40 årene

Stavangerfjord, var jevnaldrende og kjæreste med min mormor Mimmi, og Arne hadde på tross av manglende seilerfaring en god kombinasjon av risikovillighet, godt humør, matlagingstalent, erfaring med konvertering av tinnsoldater til mynter, og en generell dragning mot røverstreker.

Morten Stødle fra Hosle var en bekjent av Erling fra militærtjenesten, som jeg ikke hadde møtt før, men han viste positiv innstilling og stor interesse for å bli med på en langtur selv om hans seilerfaring begrenset seg til windsurfing og hyppig kullseiling med Flipper-jolle.

Et par andre kandidater ble silt vekk grunnet tvilsom personlighet eller stygge russestyreregnskaper.

En annonse ble så satt inn i Aftenposten som resulterte i at vi ble kontaktet av Jean Borelly Linaae, en velhavende og blid reisebyråeier, og medlem av Sandefjord Herreklubb. Han tilbød oss sin 35-fots seilbåt Jeanette VI for 35.000 kr i 8 måneder mot at han hadde krav på 3 ukers seiling i Vestindia med oss som mannskap, samt krevet at vi investerte i en VHF-radio med såkalt Selcall funksjon. Jeanette VI var en vakker Vindø 50 enmaster med akterkabin bygget på Vindø-varvet i Sverige.

Det beste alternativet vi hadde før Jeanette VI dukket opp var å leie en Beneteau 42 fra Athen i 5 måneder for 60.000 kr, så fikk vi tilbud om en Comfort 34 fra Peter Pan Yacht Charter for 100.000 kr, og til slutt Peder Lunde's seilbåt for svimlende 150.000 kroner.

Så vi dundret til med tilbudet på Jeanette VI, som viste seg å være et flytende møbel i mahogni og teak, 7 køyeplasser og relevant navigasjonsutstyr.

Men Jeanette VI var mest egnet for skjærgårdsseilas og ikke designet for Atlanterhavskrysning, da den hadde en dyp cockpit med små dreneringshull, og en vertikal mahogny-dør med åpne luftespalter ned til hovedkabinen. Men dette var detaljer som vi ikke bekymret oss for, i hvert fall ikke på det tidspunktet.

Min far som var shipping-advokat i Wilhelmsen anbefalte oss å flette inn formuleringen «vanlig slitasje skal aksepteres» i leiekontrakten for Jeanette VI. Den formuleringen sparte oss for mange økonomiske bekymringer åtte måneder etterpå.

MORTENS dagbok
fra Mamma og
Pappa

USS Jeannette var et 142-fots forskningsfartøy som sank 300 sjømil nord for Sibir i 1881 etter å ha sittet fast i isen i 2 år. Av mannskapet på 33 døde 20 mann av sult og frost de etterfølgende ukene i forsøket på å komme seg tilbake til sivilisasjonen. Kanskje godt vi ikke kjente til den historien da vi la ut på seilasen med vår Jeanette drøyt hundre år senere.

Fra Mortens dagbok:

Erling fremla et helt utrolig tilbud for meg sen vinteren 1983. Hans spørsmål var; Vil du være med å seile til Vest-India. Først lo jeg bare, men det viste seg han mente det alvorlig. Jeg hadde minimal seilerfaring, men seilbrett og Flipper jolle var blitt kullseilt opp gjennom årene.

Det var mye frem og tilbake gjennom våren hvordan seilbåt vi skulle leie. Det ble til slutt Jeanette VI en Vindø 50. Det var nå jeg traff Hauk for første gang hjemme hos hans far på Jongskollen i Sandvika. Der leste Hauk opp et brev han hadde fått fra den siste i firemannslaget, Arne forhenværende lovløs sønn fra Slemdal som var flyttet til Florida.

Utover sommeren ble det masse arbeid med båt, utstyr etc. Vi var blant annet en tur i Sandefjord for å snakke med utleier Jean B. Linaae. Det var med en viss ydmykhet jeg gikk gjennom porten til Ulabrand Båtforening

ULABRAND Båtforening.
Hjemmet til Jeanette VI

PARK Hotell Sandefjord
hvor vi møtte Jean B.
Linaae først gang under
Hvalkjeveportalen

i Sandefjord sentrum rett nedenfor Park Hotell. Det var først da jeg kjente at drømmen om Vest-India begynte å materialisere seg. Nå var det ikke bare drømmer og prat, nå skulle vi faktisk signere kontrakten og gå ombord i Jeanette VI for første gang. Denne båtforeningen og Park Hotell var synonymt med rikdommen og klasses skillet i Sandefjord og jeg hadde mang en gang gått på bryggene inne i hesteskoen nedenfor Park Hotell og sett de flotte båtene utenfor Ulabrand.

Pappa hadde jobbet som maler på Anders Jahres suite på toppen av hotellet på slutten av 1950 tallet. Mamma og Pappa reiste ned fra Finnmark henholdsvis Hammerfest og Indre Billefjord i 1958. Kontrastene må ha vært store ved å komme fra et nedbrent Finnmark og gjennomoppbyggingen etter krigen til paradiset Sandefjord der jeg ble født i 1962 i Rådhusgata med Hvalfangsmuseet som nærmeste nabo.

Jeg hadde fortsatt ikke glemt turen med bestefar Gunnar og lillebror Gunnar da jeg var 12 år, fra Hammerfest til Berlevåg via

Nordkapp i stiv kuling. Det hadde gitt en ekstra respekt å kjenne på kreftene som tok tak i tråleren Rairo der vi stampet av gårde mot nordøsten. Barentshavet er ikke å spøke med sa bestefar som hadde seilt som skipper og kaptein i 60 år på dette tidspunktet. Det hører med til historien at han aldri lærte seg å svømme, men som han sa faller jeg uti her oppe så er det bedre at det går raskt enn at det blir en langdryg kamp. Jeg har alltid lurt litt på om han tenkte det samme når de fikk en Sovjetisk ubåt i trålen på tidlig 1950 tallet. Bestefar sin holdning til turen var helt tydelig, denne muligheten må du gripe og husk dere er gamle karer, jeg var bare 14 år når jeg dro på min første tur opp mot Bjørnøya som dekksgutt. Det formet mitt liv og vil forme ditt. Med de ordene i bakhodet stevnet vi ut Sandefjordsfjorden på vår første seilas med båtens eier Sjangen.

Tjømebåen

Fra Hauks dagbok:

På forsommeren 1983 dro mannskapet på fire, bestående av Arne på 18 år, og Erling, Morten og meg, alle 20 år gamle, ned til Sandefjord for å møte Jean og ta en prøve-seilas med Jeanette VI.

Mens vi lå til kai ved Ulabrand Båtforening fikk vi en grundig gjennomgang av båtens detaljer, fra seilgarderobe, til rigg, kokeapparat, og Volvo Penta dieselmotor. Det var tydelig at Jean var en detaljorientert og ryddig seiler som tok godt vare på båten han med et glimt i øyet kalte 'elskerinnen' sin.

[Dette er behørig kommentert i smal-filmen han tok opp der han forklarte at han skulle til Vest India og besøke en dame.](#)

Vi kastet loss, satte seil utover Sandfjords-fjorden, og dreide så østover forbi Mefjorden, syd for Lyngholmene, og deretter kurs rett mot Færder Fyr.

Med fulle seil oppe danset vi av gårde i 6-7 knop. Alle fire fikk anledning til å styre båten og justere skjøter og fall mens Jean holdt kommandoen.

Vinden økte på og vi visste ikke helt hvor vi var på sjøkartet da vi plutselig observerte et skvalpeskjær snaue 50 meter unna.

Jean skrek 'Tjømebåen', og vi la om kursen

brått for å unngå å gå på grunn. Storseilet jibbet og i kampens hete mistet Arne balansen og kvernehåndtaket falt overbord. 'Plupp' sa det fra det mørke havet, etterfulgt av en blanding av saftige bannord fra skipperen og tilbakeholdt latter fra mannskapet. Så måtte Morten late vannet fra fordekket, men tok feil av lo og le, som medførte at Jean måtte tørke solbrillene.

Med dette utgangspunktet var nok ikke Jean veldig imponert over våre seilkunnskaper for å si det mildt, og lurte vel i sitt stille sinn på om Jeanette VI ville overleve to Atlanterhavskrysninger. Men båten var forsikret for godt over markedsverdien så det ville alltid være lønnsomt økonomisk for Jean skulle vi forlise.

Men Jeans bekymring om vår kompetanse innen havseilas var en smule overdrevet, for jeg hadde jo tatt brevkurs i Navigasjon I+II på NKS-skolen mens jeg var i militæret; Morten hadde Televerkets VHF sertifikat, så han visste forhåpentligvis hvordan en VHF radio fungerte og han hadde siste modellen Walkman som vi misunte; Erling hadde vært PR-sjef i hovedrussestyret i Oslo og tok en sommer 1000 situps på en dag sammen med meg; Arne kunne bake brød, hadde seilbagen full av Bazooka Joe tyggegummi, samt likte The Doors og Pink Floyd, så det var en ideell kombinasjon av talenter og pågangsmot i gjengen.

Forberedelse til avreise

Etter at leieavtalen for Jeanette VI var undertegnet og båtforsikringen ordnet, ble det lagt ned en masse arbeid av alle fire for å utstyre båten tilstrekkelig til en Vest-India tur.

Vi fikk hjelp av familien Notto til lån av redningsflåte, regnsettet Berge Viking-style fra Helly Hansen og robuste harnesser. Så fikk vi tak i overlevelsesdrakter, tilsvarende det som brukes på oljeplattformer, redningsvester, og nødpeilesender fra Jotron, de nødvendige sjøkart, almanakker, en billig plastsekstant, 20-liters vanntanker som backup hvis hovedvanntanken på båten skulle bli tom eller forurenset, et solcellepanel, reservedeler, førstehjelpsutstyr, en vanntett plastbeholder med medisiner på resept, og mye annet.

Våre egne familier, venner, og arbeidsgivere var til betydelig hjelp i denne hektiske perioden.

Erling landet en sponsoravtale med en klesforhandler, og fikk spesiallaget langarmede bomullsgensere til alle fire med følgende tekst på brystet:

2 x TRANS-ATLANTIC
with
kagge wahl saugstad stødle
and
Marc O'Polo

Hauk fikk til en sponsor-avtale med flere kasser gratis knekkebrød og flatbrød fra IDEAL flatbrødfabrikk på Hamar, der hans onkel Ola var salgssjef.

I midten av september 1983 tok vi over Jeanette VI i Sandefjord, og Erling og Hauk seilte båten til Solvik båtforening på Blommenholm, der vi fikk låne båtplass fra Arne's bror Per, mens Arne og Morten kjørte hjemover i Mortens gamle røde boble med permanent windsurfer på taket. Motor, seil og tauverk ble grundig sjekket, båten utstyrt med det som stod på vår lange utstyrsliste, og så var den klargjort for transport på en Fred Olsen-eid lastebåt til Lisboa.

HAUKS velbrukte
genser

Vi bestemte oss for å ta denne 'snarveien' til Lisboa inspirert av Lange-Nielsen, samt det faktum at høsten allerede var ankommet, med lite fristende odds for kuling eller storm i Nordsjøen og Biscaya.

Vi monterte et nett i taket under kahytten til lagring av frukt og grønnsaker.

For å kunne delta på mer formelle festivit  s i løpet av turen tok tre av oss med oss dressbukser, sorte sko, hvite skjorter og slips (KNS slips i mitt tilfelle). Morten hadde kun den hullete olabuksa og Skiforeningens VM genser fra VM på ski 1982 i Holmenkollen.

Mormor Mimmi hadde sydd dukken Tobias til oss, en liten, blå og blid sj  r  ver-

maskot med gullring i året, som skulle gi oss hell og lykke på reisen.

Som ivrig sportsdykker fikk Hauk stuet ombord dykkerutstyr, bestående av 2x7.5 liter Technisub flasker, Spirotechnique vest, regulator, neoprene drakt, blybelte, maske, snorkel, svømmeføtter og kniv.

Og som en siste forberedelse til drømmen om varme breddegrader ble Mortens windsurfer med rigg og seil stroppet til dekket på Jeanette VI.

Det kriblet i kropp og sinn for    reise avgårde.

D-dagen

22. september 1983

Fra Hauks dagbok:

'0000-0330

Gjør siste finpuss på båten før avreise til Portugal med 2000-tonneren 'Berby' tilhørende Fred Olsen Lines.

Baker Hansen's Berge Viking brødmiks stues vekk, store mengder knekkebrød og flatbrød fra Ola på Ideal forsvinner i drag-suget. Personlig utstyr, kart, sekstant, nød-peilesender, redningsflåte, ekstra seil, Tobias, norsk pils og akevitt har ankommet. Masten ligger nede. Det er høstlukt i natteluften og frostrøyk.

Vest-India kaller.

0800

Henter Arne på Slemdal. Erling og Morten skal kjøre båten inn til Oslo havn. Vi klargjør krybben og venter, venter og venter.

1400

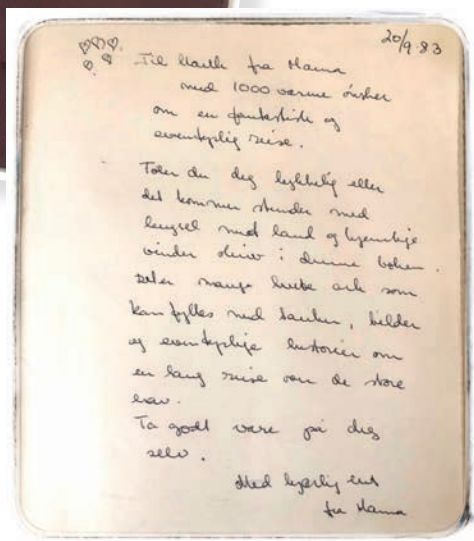
Båten ankommer endelig. Gutta hadde ikke fått startet motoren, og en mekaniker måtte

FAKSIMILE: Forsiden av Time 19 september 1983.

HAUK sin
dagbok

HILSEN fra Hauks mor på første siden av
dagboken

tilkalles som konkluderte med at motoren ikke hadde hatt service på flere år til tross for at det stod i kontrakten at den var nyoverhelt. Pulsen er i 200, men alt flasker seg til tross for en del 'nå går det til helvete' perioder.

1830

MS Berby kaster loss – Pappa, Mamma, Nicolai, Arne Sr, Per Kjær med familie, Farfar & Else vinker oss farvel. Erling og Morten skal komme etter med fly til Lisboa. Frihetsfølelsen er den samme som for drøyt to år siden. Jeanette VI står trygt spent fast under dekk og jeg er glad'.

Fra Mortens dagbok:

Dette var D-dagen for oss, den var plottet inn i alle hjernecellene månedsvis i forveien. Denne dagen skulle være avreise for alle og båten til Lisboa. Dagen før fikk vi vite at bare to kunne være med. Dette medførte en fantastisk stressende dag for oss; Erling og jeg ble igjen i Oslo for å ta flyet ned til Lisboa.' Min røde VW Boble sammen med skinnjakke kjøpt på hippimarked på Ibiza sommeren 1982 ble lånt ut til Robin Vinter med ønske om hell og lykke på sjekkefronten.

MORTENS hvite Marco Polo shorts som nå
er gått i arv til Sander og brukes den dag i
dag.

Knivkamp på Berby

På vei ut Oslofjorden ombord i Berby får Arne og jeg tildelt hver vår lugar, vi spiser middag før vi stuper til køys etter en lang og slitsom dag.

Fra Hauks dagbok:

Vi skal gå non-stop Oslo – Lisboa på 5 dager. Arne og jeg tilbringer mye tid ombord i Jeanette VI der den står trygt nede i lasterommet på Berby. Vi rydder og stuer og lager et fundament for solcellepanelet, samt setter oss mer inn i navigasjon.

Lugarene er svinaktige. Arne okkuperer Enrico's lugar som er full av 3-rangs porno-blader og 10-pesetas pocketbøker. Jeg bor i en usteril sykелugar.

Turen forløper seg ikke uten dramatikk.

Lørdag kveld er samtlige på fylla og krangel ut-vikler seg mellom 1. maskinisten og stuerten.

1'sten sier nedlatende: 'Messejenta – du har to valg – enten blir du min venn eller så kliner jeg deg utover dekket som maling'. Stuerten svarer 'jeg er meg sjæl'.

Sistnevnte provoseres så mye at han trekker kniven. Arne, overstyrmann og jeg må gå imellom og vri kniven ut av hånden på en stuert med mord i blikket.

Neste morgen er alle venner igjen, og stuerten forteller at før hjerteattakket drakk han en til to kasser pils om dagen, men at han nå har moderert seg til under en kasse Tuborg i døgnet. Vi får to geitoster fra stuerten – de får nok kort levetid på seilturen.

Siste kvelden ombord sier Chief'en med et glis at han kommer til å le seg i hjel når han leser i avisen at vi har gått ned i Nord-Atlanteren på hjemturen fra Karibien.

Jeg mumler 'jævla svin' i mitt stille sinn, og prøver å tenke positivt.

Erling og Morten flyr nedover med SAS mandag 26. september hvor de tar kontakt med den norske konsulen i Lisboa – Alf Amundsen – for å være forberedt til Berby's ankomst dagen etter. På ettermiddagen tar de inn på Capitol Hotel, og Alf anbefaler Restaurant Escorial der det blir en fortreffelig middag senere på kvelden.

Berby ankommer Lisboa tirsdag 27. september i 30 grader og disig vær, og på kaia står Erling og Morten og venter.

Jeanette VI losses utrolig nok knirkefritt. Det blir brukt stropper som virker altfor tynne til å kunne løfte syv tonn maksimal vekt. Med alt vårt pikk-pakk veier vi nok oppunder åtte tonn. Mirakler har skjedd før, og det gjør det også nå. Vårt hjem de neste 8-9 månedene dupper nå longside Berby; en portugisisk tollor kommer ombord, men gidder ikke sjekke hva vi har med oss, gir oss et håndtrykk, nikker, og rusler avgårde. Så tøffer vi mot yachthavnen på Torre de Belem'.

MS BERBY Den midterste kranen ble brukt til å laste Jeanette VI inn og ut av lasterommet.

Foto: Fred Olsen & Co

Fra Mortens dagbok:

Erling og jeg kom ned en dag før gutta. Det var første gangen vi hadde kontakt med lokalbefolkningen. En tur på stripa og vi ble tilbudt narkotika fem ganger (verre enn Slottsparken) og det skulle ikke bli siste gang heller.